

Is de moderne geneeskunde gebaseerd op een vergissing?

Oorspronkelijk gepubliceerd 7 december 2007 Bron: www.newstarget.com

door Gabriel Donohoe

vertaald uit het Engels door Henk Bosveld

(NewsTarget) De moderne geneeskunde is stevig gebaseerd op de Kiemtheorie van ziekte die door Louis Pasteur rond 1860 werd verkondigd. Pasteur's 140-jaar oude theorie is nog steeds het medische paradigma waarmee de westerse geneeskunde ziekte bestrijdt, ook nu wij de 21ste eeuw ingegaan zijn.

Maar met de reusachtige toename tegenwoordig van besmettelijke ziekten en de snel toenemende epidemie van kanker, diabetes, hartkwalen en andere chronische ziekten moeten wij ons afvragen of Pasteur's theorie werkelijk juist is.

Bekijk deze alarmerende statistiek uit een rapport dat door het Voedingsinstituut van Amerika in oktober 2003 werd uitgebracht: 2.2 miljoen ziekenhuispatiënten lijden aan de ernstige bijwerkingen van medicijnen (ADRs), hetgeen elk jaar tot de dood van minstens 106.000 mensen leidt. Met andere woorden, elke week sterven meer dan 2.000 Amerikanen aan correct voorgeschreven medicijnen in correct voorgeschreven doses.

Dit is een ernstige aanklacht aan het adres van de farmaceutische geneeskunde die onwrikbaar gebaseerd op is Pasteur's kiemtheorie.

Volgens Pasteur:

- Kiemen, of microben, veroorzaken ziekten.
- De kiemen komen van buitenaf het lichaam in, d.w.z. door lucht, water, of voedsel.
- Het menselijke bloed is steriel en kan slechts door microben van buitenaf worden besmet.
- De kiemen zijn monomorphisch, d.w.z. zij hebben slechts één vorm en kunnen door hun soort worden geïdentificeerd.
- Specifieke ziekten worden veroorzaakt door specifieke kiemen.
- De kiemen zouden door farmaceutische drugs moeten worden gedood.

In de jaren 1870 werd Pasteurs kiemtheorie verder ontwikkeld door William Koch, een tijdgenoot en rivaal van Pasteur, waarvan de bewijzen van de kiemtheorie vandaag nog bekend zijn als "Koch's Postulaten". Zie (http://en.wikipedia.org/wiki/Koch's_postulates). Eigenlijk moest Koch's bijdrage tot de kiemtheorie bewijzen dat een specifiek type van kiem een specifieke ziekte veroorzaakte, dat de kiem bij alle mensen die aan die bepaalde ziekte lijden wordt gevonden maar niet bij gezonde mensen, en dat elke persoon die aan deze kiemen wordt blootgesteld de ziekte zou krijgen.

Nochtans moest Koch een deel van zijn eerste postulaat herzien toen hij ontdekte dat ook gezonde mensen de kiemen van bepaalde ziekten konden dragen en toch geen symptomen vertonen. Hij moest ook zijn derde postulaat herzien toen men aantoonde dat sommige mensen aan giftige kiemen konden worden blootgesteld en toch de ziekte niet kregen.

De "bewijzen" van de nieuwe kiementheorie vertoonden reeds gebreken.

Toch, ondanks dat dit eind 19^e eeuw hoogst controversieel was, werd de kiemtheorie snel aanvaard door de medische instanties van toen. Deze nieuwe theorie over kiemen

die van buiten het lichaam binnenvallen maakte het mogelijk dat de medische en farmaceutische industrie zich opwierpen als beschermers van menselijke en dierlijke gezondheid. De mensen werden afhankelijk van de nieuwe medische/drugsindustrie voor informatie en bescherming tegen ziekte. Aldus was de moderne geneeskunde geboren.

Een aantal eminente wetenschappers verzetten zich tegen Pasteur en de kiemtheorie, in het bijzonder de hoog aangeschreven Professor Antoine Béchamp. Béchamp was een gereserveerde, bescheiden man en een veel voornamere wetenschapper dan de zichzelf naar voren schuivende chemicus, Louis Pasteur. (Men gelooft tegenwoordig dat Pasteur veel van het werk van Béchamp heeft gestolen en het voor dat van hem liet doorgaan. Dit deed R.B. Pearson in de jaren '40 een boek schrijven getiteld: "Pasteur, Plagiariet, Bedrieger". Zie tekst bij (<http://www.whale.to/a/b/pearson.html>)). Béchamp en andere wetenschappers geloofden in de theorie van pleomorphisme, dat een microbe kon evolueren via vele vormen van virus tot bacterie tot gist tot schimmel en zelfs opnieuw terug naar een pre-virus kon de-evolueren. Béchamp kon deze evolutie en de-evolutie duidelijk in zijn microscoop zien.

De gevestigde geneeskunde verwerpt pleomorphisme, net zoals het niet wil kijken naar pleomorphische fenomenen, gefilmd en beschreven door hedendaagse wetenschappers, zoals Dr. Robert O. Young in San Diego, Californië.
Zeer toepasselijke spreuk: "The main obstacle to discovery, is the illusion of knowledge"

Een andere van Béchamp's tijdgenoten, Claude Bernard, verklaarde de pleomorphische theorie en zei dat het innerlijke milieu of "milieu interieur" de oorzaak van ziekten was en niet microben. Men ontdekte dat zuurrijk bloed en weefsel een milieu verschaffen dat voor ziekte ideaal is om zich te ontwikkelen. Wanneer het milieu zuurder wordt, evolueren de microben in pathogene vormen en voeren ze het werk uit waarvoor de natuur ze bedoeld heeft, als schoonmakers en begrafenis-ondernemers, het opruimen van ontstoken of besmet weefsel.

De zuurheid of de zuur/alkalische verhouding in het bloed wordt wegegeven met de pH-waarde, het potentieel van Hydrogen (waterstof), zie (<http://en.wikipedia.org/wiki/PH>) en is een zeer belangrijke factor voor goede gezondheid. Het bloed zal alles doen om de pH bij 7.365 te houden, ofwel lichtjes alkalisch. Het zal zelfs alkalische reserves zoals calcium uit de beenderen halen om een stijging van de zuurgraad te voorkomen. (Dit kan leiden tot een toestand die door de moderne geneeskunde als osteoporose wordt aangeduid.) Wanneer de pH-waarde zelfs maar met ééntiende daalt, wordt de verhoging van de zuurgraad door de microben, die al met miljarden in het lichaam aanwezig zijn, geïnterpreteerd als teken van een dood of stervend lichaam. Dit zet ze aan om van goedaardige bacteriën te veranderen in giftige gist en mould (= schimmel) zodat zij het lichaam tot het stof kunnen terugbrengen, waaruit het eens is voortgekomen. Zelfs Pasteur beseftte uiteindelijk de waarheid hiervan en zei op zijn sterfbed dat "Béchamp gelijk had... de microbe stelt niets voor, het milieu is alles". Maar de gevestigde geneeskunde verkoos nu om hem te negeren. Zij ontdekten dat de kiemtheorie een gouden mogelijkheid bood om een reusachtig fortuin te vergaren. Béchamp en anderen in de wetenschappelijke gemeenschap verzetten zich tegen de kiemtheorie en bepleitten de theorie van pleomorphism, zeggend:

- Zuurrijk milieu, niet kiemen, veroorzaken ziekte.

- Kiemen zijn reeds met miljarden in het lichaam en hoeven niet noodzakelijkerwijs van buiten te komen (hoewel dat soms kan gebeuren).
- Bloed is niet steriel maar kan vele microbe vormen bevatten.
- Kiemen zijn pleomorphisch, d.w.z., zij kunnen vele vormen aannemen (Dr. Gaston Naessens identificeerde een microbe die 16 verschillende stadia van evolutie onderging).
- Vrijwel alle ziekten worden veroorzaakt door zuurrijk milieu.
- Ziekten kunnen worden verhinderd of worden omgekeerd door de alkaliteit van het milieu te verhogen

Wat Professor Béchamp ertoe bracht om zijn pleomorphische theorie te formuleren was de ontdekking van grote aantallen kleine korrelige voorwerpen in levende bloedmonsters die hij door zijn microscoop waarnam. Veel van zijn tijdgenoten verwierpen deze uiterst kleine levensvormen als laboratoriumverontreinigingen die van geen belang waren. Maar zij intrigeerden Béchamp. Hij noemde hen "microzymas" of "kleine organismen".

Hij vond microzymas in elke cel in de bloedsomloop, in dieren, in planten, en zelfs in rotsen. Hij vond hen in de overblijfselen van dode dieren vele jaren nadat het lichaam tot stof was vergaan. Hij merkte op dat in een gezond organisme microzymas meewerken bij het herstellen en het voeden van alle cellen; maar wanneer het milieu zuurrijk werd, veranderden microzymas in virussen, bacteriën, gist, schimmel en troffen voorbereidingen om de gastheer af te breken.

Béchamp's werk werd genegeerd, belachelijk gemaakt, onderdrukt, en spoedig vergeten. In de loop van de jaren ontdekten sommige wetenschappers zelf pleomorphische fenomenen - Enderlein, Rife, Reich, Livingston-Wheeler, Naessens, en meer onlangs in de V.S., Dr. Robert O. Young (San Diego) en Dr. David Jubb (New York). De meesten hadden geen idee van de werkzaamheden van vroegere wetenschappers en dachten dat hun ontdekkingen uniek waren. Net als Béchamp vóór hen, vonden zij ook hun ontdekkingen genegeerd of onderdrukt. Elk van hen werd gefascineerd door de kleine organismen die Béchamp microzymas had genoemd. Enderlein noemde ze "protits", Livingston-Wheeler noemde ze "Progenitor cryptocides", en Naessens noemde ze "somatids", maar iedereen ondervond dat zij deze kleine organismen niet konden vernietigen, zelfs niet wanneer ze blootgesteld werden aan bovenmatig hoge temperaturen of hoge doses straling.

Dr. David Jubb noemt ze "Colloïden van het Leven" en zegt dat zij onverwoestbaar zijn. Zij doorstaan enorme hitte, straling, en chemische producten en kunnen in petrochemische oplossing, in hete rots diep binnen in de aarde, in meteorieten en in radioactief water binnen kerncentrales verblijven.

Wanneer zijn gastheer sterft, keren de colloïden van het leven terug naar de aarde. Een colloïde van het leven is de onbekende factor tussen levend en levenloos. (Jubbs Cell Rejuvenation, Jubbs, p.14.)

Die laatste zin betekent nogal iets. Dr. Jubb zegt dat de colloïden van het leven, of microzymas, de kleinst waarneembare levensvormen tussen geest en materie zijn.

Wij hebben nog veel te leren over het leven, de geneeskunde, en het genezen, maar wij moeten deze dingen met een open, onderzoekende geest benaderen.

Hoe lang zal het duren voor de moderne geneeskunde zal accepteren dat niet kiemen ziekte veroorzaken, maar slechts optreden als een gevolg van ziekte? Wie zal onderzoek

naar het pleomorphische werk financieren dat door Rife, Béchamp, Enderlein, en anderen is begonnen? Wie is moedig genoeg om de confrontatie aan te gaan met Big Pharma's doctrinaire, Pasteurische benadering van op medicijnen gebaseerde geneeskunde?

Wanneer een groep mensen aan een virus of voedselvergiftiging wordt blootgesteld, onderzoekt de moderne geneeskunde slechts zij die ziek worden. Wat zij zouden moeten doen is, ook degenen onderzoeken die niet ziek werden. Men zou zonder twijfel vinden dat de zieke mensen zuurrijk bloed en weefsel hadden, terwijl zij die niet aan het virus/vergiftiging ten offer vielen alkalisch waren. Daarin ligt de sleutel naar gezondheid.

Ziekte kan geen greep krijgen op een alkalisch lichaam. Een alkalisch dieet en manier van leven kan ziekte verhinderen en omkeren. Maar verwacht niet dat dit wordt onderschreven door de orthodoxe geneeskunde. Daar zit geen winst in. Althans geen winst in de zin van directe financiële opbrengsten zoals wel het geval is bij de verkoop van medicijnen.

Aanbevolen literatuur:

"Sick and Tired" en "The pH Miracle" door Dr. Robert O. Young

"Rethinking Pasteur's Germ Theory" door Dr. Nancy Appleton

"Alkalize Or Die" door Dr. T.A. Baroody

"The Cancer Cure That Worked" door Barry Lynes

"Jubbs Cell Rejuvenation" door Dr. David Jubbs

"The Blood And Its Third Anatomical Element" door Prof. Antoine Béchamp